

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobce a): D. A.

a

žalobkyně b): V. A.

žalobce c): nezl. M. A.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Janem Blanařem
sídlem Velké náměstí 149/0, 500 03

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. OAM-213/ZA-ZA11-PZA19-2024, a o žalobě žalobkyně b) a nezl. žalobce c) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. OAM-212/ZA-ZA11-ZA19-2024,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci napadli žalobami doručenými Krajskému soudu v Hradci Králové dne 16. 5. 2024 rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2024, č. j. OAM-213/ZA-ZA11-PZA19-2024 (dále jen „rozhodnutí A“), kterým žalobci a) nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a rozhodnutí ze dne 23. 4. 2024, č. j. OAM-212/ZA-ZA11-ZA19-2024 (dále jen rozhodnutí B“), kterými bylo rozhodnuto o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobkyně b) a nezletilého žalobce c) ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
2. Též ve svých žalobách požádali o ustanovení právního zástupce, ten jim usnesením ze dne 30. 5. 2024, č. j. 51 Az 4/ 2024-21, byl ustanoven. Obsah obou žalob, které byly výše uvedeným usnesením spojeny ke společnému projednání, je téměř totožný, neboť důvody, které všichni žalobci uvádějí, i jejich azylový příběh, jsou totožné. Žalobkyně b) požádala rovněž o přiznání odkladného účinku žaloby, o němž soud v řízení nerozhodl, neboť již samotné podání žaloby má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobách a ve vyjádření žalovaného

3. **Žalobce a)** ve své žalobě uvedl, že mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, neboť podle žalovaného nesplňuje ani jednu z podmínek stanovených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. S ohledem na žalobcův zdravotní stav (ten má oční protézu v důsledku špatně léčené infekce oka v dětství) potřebuje péči, která by mu nebyla v zemi původu dostupná. Jeho návrat do Ázerbajdžánu pro něj představuje riziko vážného, rychlého a nevratného zhoršení už tak vážného stavu. Žalovaný tedy nesprávně posoudil, že v případě jeho návratu mu nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) zákona o azylu. Domnívá se, že toto je případ, kdy by bylo naprosto nehumánní azyl neudělit, když má žalobce problémy s oční protézou i se zdravým okem, a kvůli jeho ekonomické situaci si nemůže dovolit novou protézu.
4. Nad to je celá jeho rodina je něm závislá, když jeho manželka – žalobkyně b) nikdy nepracovala a v současnosti ani nikde nepracuje. Jediným příjmem rodiny je tak příjem žalobce a), který je vzhledem k jeho zdravotnímu stavu velmi limitován.
5. **Žalobkyně b)** ve své žalobě uvedla, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly ekonomické problémy a vidina lepšího živobytí. V kontextu vážného zdravotního stavu jejího manžela – žalobce a) by tedy mělo být shledáno jejich ohrožení vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Celá rodina je na žalobci a) ekonomicky závislá, ten však z důvodu jeho zdravotního stavu nemůže vykonávat práci dlouhodobě.
6. Navrhují napadená rozhodnutí žalovaného zrušit a věci mu vrátit k dalšímu řízení.
7. **Žalovaný** ve svém vyjádření ze dne 19. 6. 2024 shrnul předcházející správní řízení a konstatoval, že žaloba žalobce a) jeho zdravotní stav účelově zveličuje, dramatizuje a popisuje mnohem vážněji, než jak to učinil sám žalobce a) při pohovoru se žalovaným. Přímo do napadeného rozhodnutí žalobní námitky konkrétně nesměřují. Co se týká žalobkyně b) a žalobce c), ti odůvodnili vycestování ze země původu pouze ekonomickými důvody, žaloba žalobkyně b) pak naprosto účelovým způsobem mění výpověď žalobkyně b) při pohovoru. Během něj ani jeden ze žalobců netvrdil, že by se obávali, že žalobci a) nebude v zemi původu poskytnuta dostatečná zdravotní péče. Závěrem tak žalovaný navrhnul, aby krajský soud žaloby žalobců zamítl pro nedůvodnost v celém rozsahu.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádosti o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že obě žaloby nejsou důvodné.

K žalobě žalobce a):

10. Ze správního spisu žalobce a) soud zjistil, že ten si dne 12. 2. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, dne 15. 2. 2024 žalobce a) poskytl údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl proveden pohovor k žádosti. Ke svému zdravotnímu stavu jak ve formuláři „Poskytnutí údajů“, tak v pohovoru uvedl, že od dětství měl problémy s okem, kvůli špatně léčené infekci oka má od šesti let oční protézu, naposledy mu ji v zemi původu měnili v roce 2020. Někdy má ve zdravém oku bolesti a bojí se, že by přišel i o druhé oko. Lékařské zprávy ztratili společně s pasy. Přestože mělo v roce 2022 dojít k výměně protézy, z důsledku nedostatku peněz se výměna neuskutečnila. Jinak je zdravý a plně soběstačný. Byť práci vždy sehnal, musel jí kvůli problémům s okem opustit, předtím pracoval jako číšník v restauracích. Problémy s protézou začaly až v roce 2022, v průběhu jednoho roku nebyl v práci asi čtyři měsíce. Výměny protéz v zemi původu dělají i v soukromých nemocnicích, na to však neměl peníze. Ve státní nemocnici jsou vyšetření zadarmo, jen protéza se platí. Jako důvod pro vycestování uvedl, že chtěl lepší budoucnost pro svého syna, pokud by v Evropě našel práci, splatil by dluhy. Též si myslí, že jeho problém s okem by tu šel řešit lépe.
11. Součástí správního spisu byla lékařská zpráva ze dne 25. 3. 2024 o ošetření žalobce a) pro bolest břicha, dále Informace OAMP ze dne 12. 7. 2023 *„Ázejbájdžán – Bezpečností a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“*, stav: červenec 2023.
12. Soud tedy přistoupil k posouzení stěžejní námitky, a to že žalobci a) nebyl udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, ačkoliv dle něj byly pro jeho udělení v jeho případě dány skutečnosti zvláštního zřetele hodné. Žalovaný tak měl nedostatečně zjistit skutkový stav a postupovat v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

13. Podle § 14 věty první zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu.*
14. Za situace, kdy se žalobce a) ve své žalobě omezil prakticky jen na námitky směřující proti neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany ve smyslu § 14a citovaného zákona, se soud podrobněji nezabýval závěry žalovaného, které se vztahují k ostatním formám mezinárodní ochrany, a konstatuje, že podmínky pro jejich udělení žalobce nesplnil, k čemuž lze odkázat na obsah napadeného rozhodnutí.
15. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a) a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu.
16. Žalovaný se neudělením humanitárního azylu zabýval na str. 4 až 5 rozhodnutí A. Především však žalovaný neshledal, že by žalobci a) v zemi původu nebyla poskytována potřebná zdravotní péče, sám žalobce a) v pohovoru uvedl, že vyšetření ve státních nemocnicích jsou zadarmo, platí se pouze protéza. Žalobcem a) předložená lékařská zpráva se ostatně netýkala jím udávaných obtíží s infekcí oka. Lze tak přisvědčit žalovanému, že pro žalobce a) by případný návrat do země původu nepřestavoval riziko vážného, rychlého a nezvratného zhoršení jeho zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života.
17. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 5) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce a), tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci a) hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

18. V případě velmi závažného zdravotního stavu jednotlivce lze za velice výjimečných okolností a s ohledem na závažné humanitární důvody dospět ve shodě s judikaturou ESLP k závěru, že by povinnost žadatele vycestovat do země původu mohla vést k porušení čl. 3 Úmluvy a zásady *non-refoulement*. Rozsudek ESLP ve věci *Paposhvili v. Belgie* skutečně přehodnotil dosavadní vývoj aktivace čl. 3 Úmluvy v tom směru, že ochrana dle čl. 3 Úmluvy se již nebude vztahovat pouze na osoby blízko smrti. ESLP na jedné straně uznal, že spouštěčem nelidského a ponižujícího zacházení není nedostatek zdravotnické infrastruktury v přijímajícím státě a stejně tak navracející stát nemá povinnost zmiřňovat nerovnosti v úrovni zdravotnického systému a lékařské péče tím, že bude cizinci neoprávněně pobývajícimu na svém území poskytovat neomezeně bezplatnou péči. Na druhé straně však ESLP dovedl, že odpovědnost navracejícího státu je dána, pokud se stát dopustí jednání směřujícímu k tomu, že vyhoštěný cizinec bude vystaven zakázanému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy.
19. K dosažení vysokého prahu aktivace čl. 3 Úmluvy by vedly situace, za nichž by byl cizinec vystaven riziku vážného, rychlého a nezvratného zhoršení zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení, případně i ke zkrácení délky jeho života. Základní kritéria, která v této souvislosti ESLP stanovil a která musí navracející stát brát v potaz, jsou:
- 1) ověření, zda zdravotní péče dostupná v zemi původu cizince je dostatečná a vhodná ve vztahu k cizincovu onemocnění a zda navracející stát zabrání tomu, aby byl cizinec vystaven zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy (míra dostupnosti ke zdravotní péči);
 - 2) míra přístupu k péči, včetně nákladů na zdravotní péči, jakož i existenci sociálních a rodinných vztahů cizince, popřípadě též vzdálenost, kterou by cizinec pro získání zdravotní péče musel překonat (míra reálného přístupu k vhodné zdravotní péči).
20. Jinými slovy ESLP ve věci *Paposhvili* zakotvil myšlenku, že „velmi výjimečné případy“, u nichž čl. 3 Úmluvy znemožňuje vyhoštění, pokrývají situace, kdy má být vyhošťována vážně nemocná osoba, pro kterou, ačkoliv není ohrožena na životě, by nedostatek vhodné zdravotní péče či přístupu k ní v přijímající zemi znamenal riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo snížení délky života (k podrobné analýze vývoje judikatury ESLP viz Hájek, M.: Zdravotní stav coby důvod ochrany cizince. In: Časopis pro právní vědu a praxi, XXXV, 3/2017, str. 437-454).
21. Krajský soud k závěru, že v tomto případě tak není. Žalovaný, aniž by jakkoliv bagatelizoval žalobcův zdravotní stav, dospěl ke správnému závěru, že v tomto případě nebylo dosaženo vysokého standardu velice výjimečných okolností a závažných humanitárních důvodů, které by opodstatňovaly možné porušení čl. 3 Úmluvy v případě žalobcova návratu do země původu. Žalobce vyjádřil obavy stran kvality zdravotnické péče poskytované na území Ázerbájdžánu, avšak své závěry neverifikoval žádnými konkrétními důkazy. Zůstal tak pouze v rovině nepodloženého tvrzení. Jediným konkrétním důvodem, pro který požaduje setrvat na území ČR a který se prolíná celým správním řízením, je ekonomická náročnost léčby a obavy žalobce, že si novou protézu nebude moci uhradit. Nad to sám žalobce a) naopak uvedl, že v zemi původu mu byla nabízena lékařská péče, kterou on z důvodu pracovního vytížení zanedbával.
22. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem a) tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že ten neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla

hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce a) měli v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém případném návratu do země původu jakékoliv problémy se státními či bezpečnostními orgány země původu. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu č. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Též dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobce a) při jeho případném návratu do země původu představuje vážnou újmu. Lékařská péče je pro něj dostupná, sám uvedl, že kvůli práci v zemi původu termíny lékařských kontrol nedodržoval a naposledy tam byl cca 5 měsíců před odchodem.

23. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že z aktuálních informačních pramenů nelze dovodit, že by žalobci a) v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tedy v souladu se zákonem dospěl na základě provedeného správního řízení k závěru, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona a doplňkovou ochranu tak neudělil.

K žalobě žalobkyně b) a žalobce c):

24. Ze správního spisu žalobkyně b) soud zjistil, že žalobkyně b) jménem svým i jménem nezl. žalobce c) podala dne 12. 2. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany, tato žádost byla podána současně se žádostí o udělení mezinárodní ochrany jejího manžela – žalobce a). Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve formuláři Poskytnutí údajů dne 15. 2. 2024 uvedla, že důvody sdělí její manžel. V pohovoru konaném téhož dne sdělila, že nikdy nepracovala a z Ázerbájdžánu vycestovali z důvodu, že neměli peníze. Od pobytu v ČR očekává, že tu chtějí žít s manželem a synem společně a chtějí, aby tu syn dostal vzdělání. V rámci seznámení se s podklady doplnila, že se jim v zemi původu žilo těžko a nevycházeli s penězi.
25. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.*
26. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
27. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu platí, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
28. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu platí, že *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí*

skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

29. S ohledem na shora provedená skutková zjištění musel krajský soud přisvědčit závěrům žalovaného v tom, že žalobkyně b) ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla pouze ekonomické důvody a současně neuváděla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jí či žalobci c) hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Přesně na tuto situaci pamatuje § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jenž byl také žalovaným v této věci aplikován, a žádost žalobkyně b) byla v souladu s tímto ustanovením zcela po právu zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Nad to soud konstatuje, že žalobkyně b) v rámci azylového příběhu rodiny zmínila zdravotní stav manžela pouze okrajově a více se jím zabývala až v řízení před soudem.
30. Z takto tvrzených skutečností učinil žalovaný srozumitelný, logický a na věc přiléhavý závěr, že žalobkyně b) žádala o mezinárodní ochranu čistě z ekonomických důvodů, které nelze bez přistoupení dalších okolností považovat za azylově relevantní důvody (srov. rozsudky NSS č. j. 3 Azs 20/2003-43 ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54 ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 134/2014-48 ze dne 11. 12. 2015).
31. Žalobkyně b) dle svých tvrzení nikdy neměla ve vlasti žádné problémy se státními orgány, soudy, policií nebo armádou, neměl také žádné problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, takové skutečnosti žalobce ani netvrdil a současně ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být ve vlasti vystavena jednání, jenž by mohlo vykazovat znaky pronásledování nebo hrozící vážné újmy (§ 12 a § 14a zákona o azylu). Naopak z její výpovědi jasně vyplynulo, že důvodem jejich odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody, přičemž o mezinárodní ochranu v ČR podle svých slov požádali proto, aby zde manžel mohl pracovat a vydělat finanční prostředky. Za této situace byly splněny podmínky uvedené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, pročez byla žádost žalobkyně b) o udělení mezinárodní ochrany zcela po právu zamítnuta jako nedůvodná.
32. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu se za této situace *neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
33. Námitku vážného zdravotního stavu žalobce a) soud vypořádal již výše v odůvodnění tohoto rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Soud tak neshledal žaloby důvodnými a nad jejich rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobci nebyli v řízení úspěšní, pročez nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. června 2024

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně